

Bayer Zsolt: „TAKAVANAMÉHEMB?L”

2022 szeptember 16. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Ha javasolhatom, ne béküljünk ki. Ezekkel soha.

Teljesen természetes, magától értetődő és napnál világosabb, hogy velünk van a baj. Már a kezdet kezdetén el lett rontva minden. Az anyaképünkkel volt és van baj. Mert például volt és van édesanyánk.

Az enyém például három m?szakban dolgozott a kórházban, de ha nem ügyelt, akkor a János vitézt és Az Ezüst-tó kincsét olvasta nekem esténként, meg Hauff K?szívét, s ez utóbbiból például az is kiderül, hogy már négyéves koromban megfert?ztek a „volkisch” kultúrával meg a nagy német romantikával, nyilván ezért lettem „náci”. Ha pedig beteg voltam, ott virrasztott mellettem egész éjjel, cserélte mellemem vagy nyakamon a vizes borogatást, és simogatta a homlokom.

És volt nekem nagyanyám is. Szent asszony. Már gimnazista voltam, amikor épült a házunk, és én náluk laktam. A nagyanyám pedig azért kelt hajnali ötkor – amúgy fél hatkor kelt volna –, hogy reggel hétre elém tegye a friss tócsnit, mert én azt szerettem a világon a legjobban reggelizni.

Persze nagymama ezen túl is súlyosan el volt nyomva, ugyanis déli tizenkett?kor nagyapám belépett a konyhába, s még szólt a Kossuthon a harangszó, amikor nagymama elé tette a forró levest. (A csurgatott tojáslevesét kellett volna megtanulnom...)

Nagymama túlélte két világháborút, kitelepítést, kuláklistázást, '56-ot, kommunizmust, felnevelt közben négy gyereket és jó sok unokát, és délben kitette a forró levest az asztalra.

Nagymamának nem volt ideje meghülyülni, nem ért rá n?i testbe zárt férfinek képzelni magát. Miképpen nagyapámnak sem volt ideje, hogy nyálás kis ratyi legyen, vagy férfi testbe zárt n?ként ébredjen reggel.

Ó, szegények...

Aztán hamar megtanultam olvasni, talán már említettem, ennek oka éppen Az Ezüst-tó kincse volt, egyszer?en nem volt türelmem kivárni, hogy az elnyomott édesanyám munkából hazaérve olvassa nekem, de ezzel sincs már gond sokáig, mert Karl Mayt hamarosan betiltják végleg az új bolsevikok, hacsak el?bb mi be nem tiltjuk mindet, de jó alaposan és végre végleg, de nem szeretnék elkalandozni, szóval megtanultam olvasni, és további „toxikus” anyaképek bontakoztak ki el?ttem, megalapozva „toxikus maszkulinitásomat”.

Például mindaz az anyakép, amely Móra m?veib?l, a Kincskeres? kisködmönb?l, a Dióbél királyfiból vagy a Furfangos Cintulából kibontakozik, egyszer?en vérlázító. Éjszakákat átvirrasztó, zokszó nélkül csak a feltétlen szeretetet gyakorló édesanyák mindenhol... Ez rémes...

És akkor népmeséink édesanyáiról még szót sem ejtettünk.

Mondom én: „volkisch”. Felháborító. Nemkülönben Baradlayné meg a Cecei Éva, vagy József Attila Mamája vagy az Anyám, az el?bbit ráadásul meg kellett tanulnunk kívülr?l, mert a rettenetes, poroszos iskolarendszer mindenféle memoriterek megtanulására kényszerített minket, ahelyett, hogy hagyta volna szabadon szárnyalni a... mit is?

De ott van még Éva, az ?sanya, Madáchnál például ? és egyedül ? menti meg az emberi életet, amikor így szól a mindenb?l kiábrándult és mindent bevégezni kész?l? Ádámhoz: „Anyának érzem, oh Ádám, magam”.

A Katona József színházban már készül az új adaptáció (f?szerepben Alföldi Róbert), annak végén Ádám fog felsóhajtani, miszerint „anyának érzem, ó Éva, magam” – nyíltszíni taps, s a woke-s...ggfejek sok száz kritikát írnak majd az új adaptáció nagyszer?ségér?l, bátorságáról, újszer?ségér?l.

Valójában egyetlen egy apróság hiányzik az újszer?séghez: a régiszer?ség. A visszatérés a normalitáshoz. S a woke-s...ggfejek eltakarítása. De ami késik...

Amúgy, a miheztartás végett, az Amnesty International is kiadott egy közleményt – na majd pont ezek ne adtak volna ki? –, amelyben így fogalmaznak:

„A biztonságos és legális abortuszra vonatkozó korlátozások veszélyeztetik a teherbeesésre képes személyeket”

Anyának érzem, ó Éva, magam... Hát mi sem természetesebb! Nekünk még anyánk volt, édesanyánk. Ezeknek meg „teherbeesésre képes személyük van”. És pontosan olyanok is.

„A gyerekek kél káromkodni kedve - / nem hallod, mama? Szólj rám!”

Ósdi.

„A gyerekek kél káromkodni kedve – / nem hallod, teherbeesésre képes személy? Szólj rám!”

Modern.

Tessék választani...

Éppen a minap fogalmazott egy hp az EP-ben imígyen: „nem akarok senkinek az inkubátora lenni”.

Jaj de jó! Ez annyira megnyugtató. Csak az a baj, hogy annak idején akadt valaki, aki hajlandó volt „inkubátora lenni” ennek a fehérjehalmaznak. Mindig ez a baj. De csak meger?síteni tudjuk nagyszer? elhatározásodat: te ne legyél senki inkubátora. Öregedj meg így, és egyetlen és utolsó örömed az ölebed legyen!

Így és ezzel meg is érkeztünk a lényeghez. Ami ott van a címben. Tudom én, hogy a normális emberek ezt nem értik, de megmagyarázom.

Van valami korunk h?se, egy afféle igazi antin?, egy femina, egy aktivista (már a szótól is ökölbe szorul a kezem), aki a következ?kkel állt el?:

„(...) mutassák be azt is, milyen az alvási depriváció, vagyis az, amikor az ember (90-100%-ban az anya) hónapokig-évekig óránként kel éjszaka, nappal pedig önmagát igyekszik utolérni, sokszor reménytelenül”.

„Alvási depriváció” Mmm, micsoda reveláció! Ezekr?l többek között ezt és ennyit érdemes tudni. Ezek – ha van egyáltalán gyerekük, és akkor szegény, ártatlan gyerek megérdemli minden együttérzésünket! – éjszakánként nem felkelnek a gyerekhöz, hogy megszoptassák, vagy ápolják, ha beteg, s ezt nem magától értet?d? természetességgel, a feltétlen szeretet önfeláldozásával teszik, ugyan dehogy! Ezeknek „alvási deprivációjuk” van ilyenkor. Ugyanis ezek nem édesanyák, hanem inkubátorok vagy teherbeesésre képes személyek.

És még egy fontos tudnivaló: ezek nem fáradtak, nem alváshiányuk van, nem álmosak, hanem alvási deprivációjuk van nekik. Mert annyira ostobák, annyira hülyék, olyan üresek, akkora s...ggfejek, hogy muszáj hülye idegen szavakat használniuk, mert így legalább maguk elhiszik magukról, hogy valakik.

S miután a szóban forgó teherbeesésre képes személy megosztotta velünk alvási deprivációját, a híradások szerint – most figyelj! – „két friss »hashtaget« is készített: #takavanaméhünk?l #neb...szakodjaton?kkel.”

„Takavanaméhünk?l” meg „neb...szakodjan?kkel”.

Hát, kicsikém, te alvási deprivációban szenved?, teherbeesésre képes személy, elmondhatatlan, mennyire nem érdekel senkit a te méhed. A veled való „b...szakodás” pedig ilyen módon fogalmilag kizárt, ugyanis te nem vagy n?. Sem anya. Sem semmi. Csak a végtelen üresség.

S ha már József Attila szóba került, fejezzük is be ?vele:

„Világosodik lassacskán az elmém, / a legenda oda. / A gyermek, aki csügg anyja szerelmén, / észreveszi, hogy milyen ostoba. / Kit anya szült, az mind csalódik végül, / vagy így, vagy úgy, hogy maga próbál csalni. / Ha k?zd, hát abba, ha pedig kibékül, / ebbe fog belehalni.”

Ha javasolhatom, ne béküljünk ki. Ezekkel soha.

Bayer Zsolt - www.magyar nemzet.hu

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következő címen: <https://twitter.com/syracuse73>. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lajk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló